

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II - Núm. 64
Barcelona, 25 d'agost de 1922

A L'AGENCIA DE VAPORS:

— De manera, que vós anàveu de mariner en el « Santa Llúcia », quan va naufragar...

— Sí, senyor.

— I... no van ofegar-vos?

Gorres per a bany

Models exclusius de la casa

Joaquim Rosich

Ronda de Sant Pere, 7

SUCURSALS:

Plaça Santa Anna, 9

Tapineria, núm. 33

BARCELONA

PROPAGANDA RIBO - PORTOLÀ, 1 (St G.)

ENQUADERNACIÓ DE CAPCIGRANY

Presentant els fulletins *en bon estat* i mitjançant el pagament de quaranta céntims, entregarem el volum enquadernat de

CAPCIGRANY

Nen:

Diga-li a la mamà vagi a LA REFORMADORA, del carrer de Trafalgar, ⁽¹⁾ on d'un trajo que hagin dut el teu papà o germà gran, te'n faran un de molt maco, i d'allò més elegant.

(1) Núm. 9, 1.ª, tocant P. Urquinaona

No oblidi que durant l'ESTIU
vostè pot, sense cap inconvenient, prescriure la

MORRHUËTINE JUNGKEN

El tònic iodat preferit pels nens i els malalts de paladar difícil

Sense iodisme : Gust agradable : Licor no alcohòlic

COMPOSICIÓ:

Iode metàlic. . . 0'015 grs.

Hipofosfats compostos. 0'15 grs.
(Cals, Sosa, Manganès)

Fosfat de sosa. . . 0'15 grs.
A BASE DE GLICERINA

Mostres gratis als senyors metges

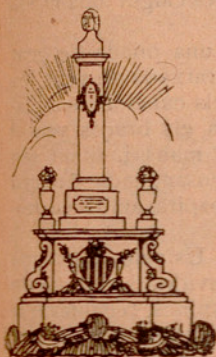
Exigeixi's Etiqueta Espanyola

Laboratori Mirabent i C.^{ia}, S. en C. - BARCELONA

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

AQUESTA vuitada porta ressò de músiques, flaire d'encens i guspireigs d'alegries. La Mare de Déu d'Agost es pot ben dir que és la Patrona de la majoria dels pobles de Catalunya, i, amb la Mare de Déu de Setembre,

la sobirania de la Verge damunt de la nostra Pàtria és absoluta. Cada poble té un dia a l'any per a celebrar la seva festa major tradicional en la intimitat de llurs moradors, i aquella diada és ben bé del poble; però com que a l'estiu són munió les poblacions catalanes que es veuen envaïdes per la gent de ciutat que hi va a pas-

sar el temps de la calor, celebren per la Mare de Déu d'Agost una altra festa major en obsequi als forasters i com per a dir-los: «Veieu com la camperola i la marinera saben empolainar-se, rumbejar i mostrar sos encisos en ritme i joia de festa?»

A mesura que el renaixement patriòtic de Catalunya ha anat guanyant el cor i la voluntat dels catalans, no es desaprofita cap avinentesa, sigui amb motiu de goig com de plany, per a fer donar un pas més a la nostra santa creuada. Així és que les nostres festes majors no són ja la diada magna de l'any en que tot va a dojo i es balla, es menja i es riu fins que el cor ens diu prou. No estaria pas bé que tota la significació i solemnitat de la festa es concentres en un

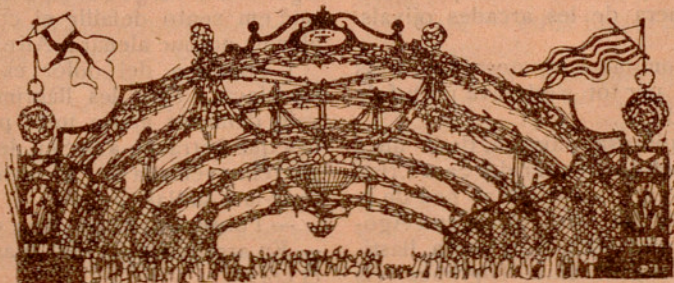
dinar extraordinari i en un envelat ben guarnit. Mentre Catalunya no tingui la llibertat sospirada, en tots els actes de la nostra vida hem de recordar l'obra de la redempció de la Pàtria, i així en les festes majors s'hi celebren jocs florals que fomenten i premien el conreu de les lletres catalanes, o bé concursos per a expandir i fer florir de bell nou els nostres ballets i danses, tan graciosos com senyorívols. Catalans il·lustres que s'han significat per llur talent i que amb llurs fets i obres han anat aixecant el fonament de la Pàtria renaixenta, reben aquests dies cordial homenatge, que la festa fa més expressiu, amb motiu de donar-se llur nom a un carrer i de posar-se la primera pedra a un monument o bé en inaugurar-se una biblioteca o una escola, fogars de cultura que són alhora baluards de la nostra causa nacional...

I finalment, les festes majors ens demostren cada any, com en plebiscit lliure i espontani, com l'amor a Catalunya va abrondant cada dia més i més les ànimes dels bons catalans. I ens ho demostra no solament amb que tota festa és anunciada en la nostra llengua, ço que per sí sol ja vol dir que se li ret homenatge, puix no fa pas molts anys que encara els cartells de festa major ostentaven el segell d'esclavitud que significa l'acatar idiomes estranys, sinó també amb el voleiar de la nostra bandera gloriosa que per tot arreu, es manifesta

cada festa major més abundantment, i, sobretot... més sola i al damunt de tota altra bandera amiga o enemiga.

X.

DE LES COSES QUE PASSEN

M A L A L T I A D E L C O R

ERA cap-al-tard d'un Dijous Sant. Una gernació immensa pul·lulava dins la nau superba de la Seu. Un lleu fresseig en el trespol de lloses funeràries, l'espetenergar monòton dels blandons, que cremaven en les grades del Monument, i a voltes el res semitonat, que venia del Chor, trencaven aquell silenci corpenedor...

Jo també, com els altres, romaní cap-jup i agenollat davant l'Urna sagrada del Déu tres voltes Sant. De sobte em semblà oir aprop meu com un sanglot ofegat; després, un gemec... A la més petita inclinació vaig adonar-me'n: una dona, testa-coberta amb vel negre, plorava en el silenci... ¿Què volien dir aquelles llàgrimes? Jo no sé per què glati mon cor en aquells moments, i un sotrac féu estremir tot mon ésser. ¡Quants pressentiments envairen ma pensa! Però res. Ni un d'ells apaivagà mon esperit; la dona seguia plorant, encara que més calmadament... Fou llavors que, deixondint-me, vaig adonar-me que la gernació agenollada davant meu s'havia fet fonedissa... i les poques persones que restaven, una darrera l'altra, anaven desapareixent...

Vaig girar-me amb la fretura del qui cerca l'amic, mes mon esguard topà amb una muralla de tenebres, agombolades des del marxapeu de l'artística portalada fins a la cimera de les arcades ojivals. Era vespre.

En el Monument espeternegaven els blandons. I per tot s'odorava un tuf de cera cremada...

La dona plorosa s'aixecà, donà unes passes i penetrà en l'altar del Sant Crist. Jo la vaig veure abraçada al peu de la Creu, com la Mare del Dolor en l'Agonia de son Fill Diví. Sanglotava llastimosament, regant amb llàgrimes els

peus amaratats del Crucifix i els besava, i per fi, després de tan llarg panteix, acotà la testa d'una faisó tan trista com si sobre d'ella hagués caigut una massa de plom.

En aquell instant una onada de gent envai la Seu i una ratxada de vent féu tremolar la flama dels canalobres... Llavors la dona allargà els braços vers el Crucifix, clogué les mans i, fitant son esguard en la faç ensangnada d'aquell Crist Agonitzant, sospirà amb veu tremolosa i defallida:

— Oh, Déu meu! Us veig amaratat i llatzerat, els ulls envidriats; de vostra testa, coronada d'espines, regalimant la sang, desllorigats vostres genolls per les caigudes, clavat de mans i peus... Oh! ¡Quin dolor no seria el de vostra Mare! Corferida i sense forces, devia caure als vostres peus. Més que jo sabeu, Verge dels Dolors, quin martiri és el d'una mare veure patir, lluny d'ella, el fill del seu cor... Per això recorró a Vós, Consol dels afligits, perquè sóc mare, i mon fill, la vida de mon cor, sofreix les calamitats d'una guerra... Mon fill està ferit! Lliureu-me'l! Lliureu-me'l! Féu que retorni ben aviat d'aquelles maleïdes terres exòtiques, terres de la Mort...! No permeteu que clogui els ulls a la vida sense besar al meu fill... ¡Que sigui aviat, Verge Santa, ben aviat, perquè em sento defallir el cor! No puc alenar; no puc alenar... Aire! Ai...!

I l'heroïna del dolor es desplomà. Corglaçat i amb les llàgrimes als ulls vaig demanar ajut a unes pietoses dones que entraven a la Seu, les quals pogueren revenir-la de l'accident i acompanyar-la a sa llar.

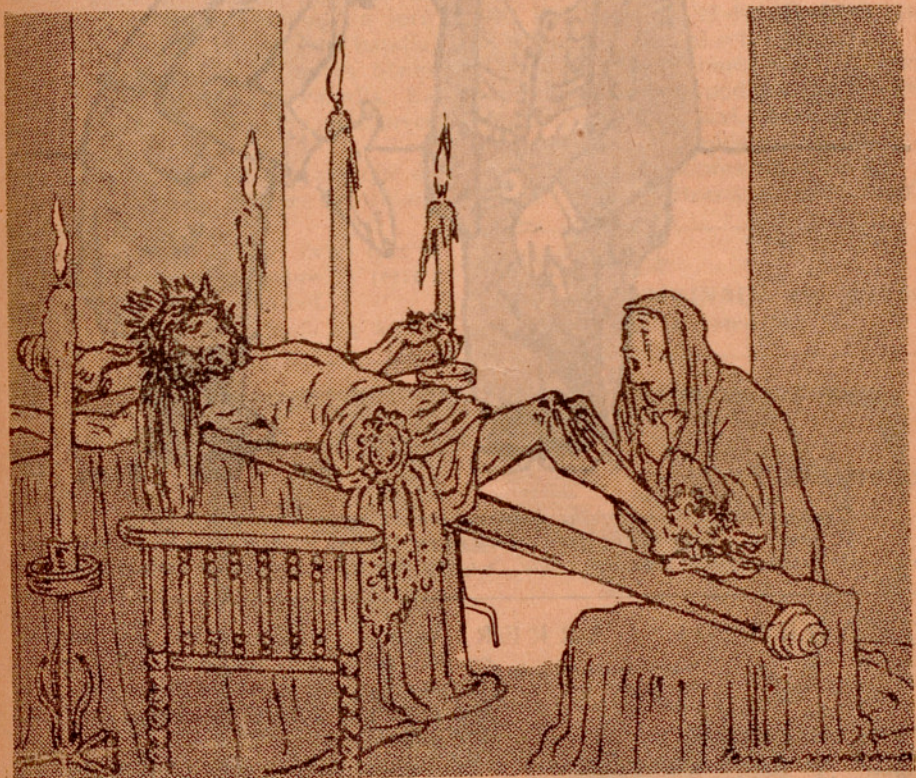
— Pobre Dolors! — deia una velleta. — En arreballar-li el fill, li arreballaren el cor!

* * *

Mes no era tan sols la caiguda en l'altar del Sant Crist la causa d'enclostar-la al llit, sinó que des de l'allunyament d'En Jordi, son fill, s'esllanguia i penava, que feia llàstima de veure. Així no era res de l'altre món que, a la tercera vegada de preguntar per ella, em res-

envaeix carrers i places, portant entre sos braços llurs fills plorats. Després... són crits de joia o llàgrimes de dolor...

Quin jorn per la llar! Pobrer Jordi! As-sabentat de la trista nova, es precipita a la cambra de sa mare... Aquesta, en

ponguessin els veïns amb una mala nova:

— L'han combregada...

— Doncs, digueu que arplegà un mal... — vaig fer jo.

— No, no és res de malaltia. Enyora el fill, i aquesta enyorança acabarà amb ella, perquè... ¿enteneu?, la frisança la té aquí... — I es posà la mà damunt el pit esquerre.

— Malalta del cor! — vaig exclamar.

Han retornat ja de terres africanes els joves soldats. Una immensa gentada

veure son fill, prova d'incorporar-se, mes no pot. Fa un crit de feridura i cau retuda, tremolosa, amarada de suor freda...

— Mare! — crida En Jordi. esblaimat, bo i abraçant-la.

— Fill meu! — sospira quasi imperceptiblement Na Dolors, estrenyent contra son pit, amb les darreres forces, la testa colrada d'En Jordi...

I mor, amb el somriure de la mare a la qual no li podeu arreballar mai més el fill.

LLUÍS G. CONSTANS

CONVALESCÈNCIA

— L'enhorabona, senyor Rofecas, l'enhorabona... Veig que encara belluga...

— Sí, home, sí... Vaig sentir, quan estava en els darrers moments, que el meu nebot deia: «L'oncle passa a millor vida, i jo també...» i vaig dir: sí? Doncs ara no vui morir-me!

QUADRO DE CARRER

Al benemèrit Mossèn Esteve Caseponce, Cap dels rossellonesos a Barcelona.

PASSO pel carrer.

Uns nois estan esbatussant-se, bravament aferrats, al bell mig de l'acera. Tot al voltant dels qui debaten les seves diferències amb una tan primitiva diplomàcia, el rotllo dels companys badocs engresca i dirigeix:

— Ara! — Així! — Pica ben fort! — No el deixis anar! — No siguis traïdor, tu!

I fins algun dels espectadors, influït pel foc bèl·lic, es llença al mig de la baralla.

De sobte, *criiinc...*! El so de la trenca-dissa torba totes les baralles i les fineix immediatament. ¿Què ha estat? Un

vidre. Com si això fós una canonada, del rotllo dels badocs i del grup dels combatents, al cap de dos segons no en resta una ànima. I el camp de batalla esdevé desert.

Quan la víctima de l'estropici surt, no hi ha ningú amb qui desfogar la justa ira. Aleshores es desfà en malediccions impressionants i gens falagueres per a la salut dels causants de la malifeta.

I un company del perjudicat, en son interior joïós de la desgràcia ocasionada pels vaillets, el consola filosòficament:

— Què hi vol fer, home de Déu? — Aquesta mainada és ço que no hi ha! Sols estan contents quan fan estralls. Mes ara no hi ha altre remei que enganxar el vidre, si és possible la reparació, i, si no, fer-lo canviar.

I jo segueixo el meu camí.

RAFEL TASIS MARCA

LA CARITAT DEL RAJAH (LLEGENDA INDIA)

DURANT l'era de Krishna, vivia un Rajah que s'anomenava Kurnna, qui cada matinada, abans d'esmorzar, distribuïa en almoines 2,400 monedes d'or. Un jorn caigué ferit de mort en una gran batalla, i, en compensació a les seves bones obres, tingué entrada al Paradís. En ésser-hi, s'enlluernà de veure muntanyes i més muntanyes d'or.

El Rajah va preguntar el per què de tant d'or, i un dels guardes del sojorn celestial li digué:

— Tot aquest or és teu; és el que la teva caritat distribuïa sobre la terra i que s'ha multiplicat en el cel.

Però el Rajah, que tenia en aquell moment molta fam i set, demanà quelcom per a menjar i beure. A ço que li respongué el guarda:

— Si quan vi-vies a la terra haguessis donat menjar i beure als que patien fam i set, tot el què hauries donat et seria multiplicat aquí dalt, com el teu or. Veïam, digues: ¿Has fet mai cap acte per a calmar la fam i la set d'un desgraciât?

Després d'haver-s'hi pensat molt, el Rajah digué:

— Recordo que un jorn, mentre un dels meus veïns donava un dinar als bramans, un

pobre afamat vingué a preguntar-me on era la casa en la que s'hi donava l'àpat, i jo li vaig assenyalar amb el dit la casa del veí.

— Per aquesta obra només, hauràs recompensa. Xucla't el dit que va assenyalar al pobre la casa del teu veí.

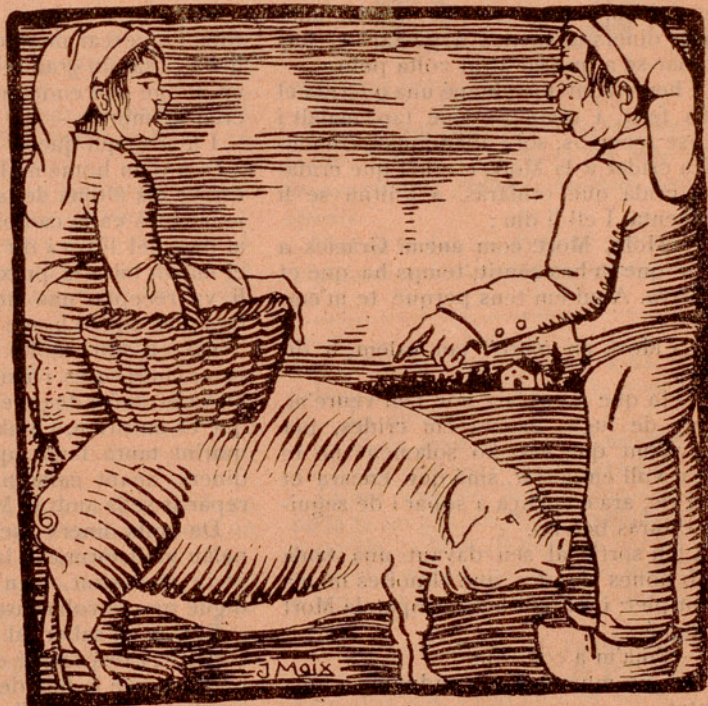
El Rajah es ficà el dit a la boca i ja no tingué més fam ni set. I pensà:

— Si per haver només ensenyat a un pobre famolenc on podia atipar-se he estat recompensat així, ¡quan gran no deurà ésser la recompensa dels qui hagin fet sentar els pobres a llur taula!

J. BERGA I BOADA, trad.

MAINADISTES:

Ensenyeu LA MAINADA als vostres amics que no la comprin!

PARLANT LA GENT NO S'ENTÈN

- Saps que és guapo, el porc del teu germà?
- Prou! Ara s'ha encaterinat en apendre de llegir i escriure.
- Mare de Déu, que en farà de topos!

El que ens conta l'avi

L A M O R T

Hi havia uns pares que eren molt pobres, i heu's aquí que el fill petit va dir-los:

—Ja aniré jo a fer fortuna.

Als pares els sabia molt greu que se n'anés, mes li donaren la benedicció i un sarronet amb pa i formatge, i el deixaren anar a cercar ventura.

El noi, camina que caminaràs, tot ço més que arplegava era alguna almoina i encara; així és que prompte quedà reduït a la misèria i, no tenint altre recurs, se n'anà a una ciutat i es féu soldat de les dobles, i com mai s'havia vist amb tants diners, començà a gastar-los fins tornar-se a quedar altra volta pobre.

I heu's aquí que vingué una guerra i el van ferir, i quan es veié tant malalt i sense recursos, sol i abandonat, començà a cridar a la Mort, i, crida que cridaràs, crida que cridaràs, a l'últim se li presenta. I ell li diu:

—Hola, Mort: com anem? Gràcies a Déu que m'has sentit; temps ha que et cridava. Aquí em tens perquè te m'emportis.

La Mort, en veure'l tan valent, li digué:

—Ja que no et faig por, i en veure'm, lluny de fugir, encara em crides, per ço valent que ets, no solament no te me'n vull emportar, sinó que encara et faré ric; ara comença a sopar i de seguida estaràs ben bo.

I féu sortir al seu davant una taula amb bones viandes, que el noi es mènjà a tot pler; i en tant hagué sopat, la Mort li digué:

—Puja'm a coll-i-be.

I en un moment se l'endugué a una ciutat.

Allí li donà una borsa de diners, i li digué:

—Ara, ves-te'n a comprar-te roba i

vesteix-te com un gran senyor; fes-te passar per metge, que jo et prometo et faràs ric; quan et demanin a alguna casa, encara que el malalt estigui molt mal, fins que sembli que tingui de morir-se, si em veus al peu del llit, el malalt curarà; mes, si em veus al cap, per bo que et sembli, estigues cert que morirà; però t'adverteixo que cada dia, a mitja nit, has d'ésser a la porta del cementiri; allí ens trobarem tots dos i em donaràs la meitat del què hauràs guanyat; mentre ho facis així, jo no et deixaré mai i et podràs fer ric i viuràs eternament; mes si deixes de fer-ho, et mataré.

El noi, tot content, anà a comprar-se roba i a cercar una de les millors cases i hi va posar un gran rètol en que deia era un metge que endevinava els mals que eren de mort.

I heu's aquí que el van anar a cercar a casa d'un home molt ric, molt ric, que estava als últims de la vida; i així que el jove entrà en la cambra i veié a la Mort al peu del llit, va dir als de la casa que el malalt curaria, puix li veia bé el mal; li va receptar una medicina i al cap de tres dies aquell home ja corria.

Això li donà molta nomenada i va fer cures i més cures, i a molta gent que semblava no sofrir de res ell els va endevinar que es morien, i a altres els curà, adquirint tanta fama, que guanyà molts diners, anant cada nit al cementiri a repartir-se'ls amb la Mort.

De tants diners que guanyà es féu un palau molt formós, i la filla del rei, que vivia al davant, se n'enamorà tant que digué que es volia casar amb el seu amo.

El noi, en saber tal nova, quedà molt content, i respongué de seguida que sí, i encara que la filla del rei li imposà per condició que no volia que fes més de metge, ell va dir que li era precis fer-ne perquè sinó moriria de tristesa, i tenia por que la Mort s'enfadés.

La filla del rei va consentir-hi; però cada dia tenia de donar-li compte dels diners que guanyava. I com que el jove n'havia de donar la meitat a la Mort, els comptes mai no li sortien.

Així, la noia es posà a espiar-lo i va veure com cada dia, a mitja nit, se n'anava de casa. Ella, a la nit següent, tancà totes les portes i no el deixà sortir.

A l'altra nit, ella tornà a tancar les portes; mes ell es mostrà tan enfadat, que de totes maneres li va fer donar les claus, i se n'anà.

En ésser al cementiri va trobar a la Mort, que estava molt enfadada, molt enfadada; mes li demanà perdó dient-li que no hi tornaria mai més.

L'endemà, la seva esposa retrassà tots els rellotges de la casa, i quan ell se n'adonà eren ja tocades les dotze i no va poder anar al cementiri.

— Bah! — digué entre sí —, ja hi aniràs un altre dia; així com et va perdonar una vegada, també te'n perdonarà una altra. ¿Què n'ha de fer la Mort dels diners?

I aquell dia va trobar-se malament i més malament, fins que l'endemà va dir:

— Avui sí que has d'anar-hi, per si la Mort te'n fes alguna de les seves.

En arribar el vespre no gosà anar a casa perquè la seva dona no li privés de sortir, i en ésser les dotze de la nit, entrà al cementiri.

En ell trobà a la Mort, la qual estava molt contenta, i li diu:

— Hola! Tu per aquí? Ja em pensava que no volies venir més. Ara et vull portar a un lloc que no hi has estat mai; però tu m'hi has de dur.

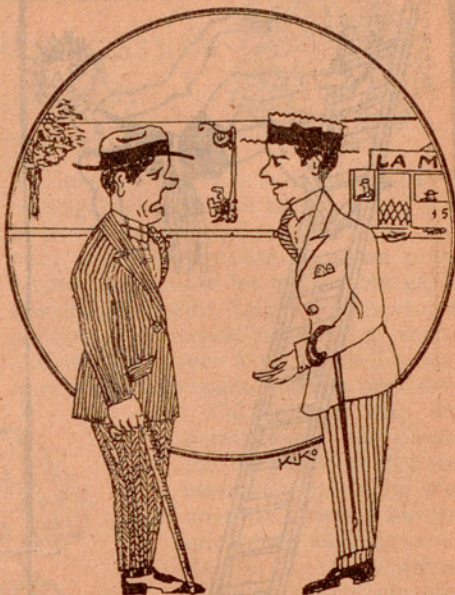
D'un brinco li pujà a cavall, agafà un bastó i, a cops, el feia córrer com un boig, sense deixar-lo aturar.

El noi ja no podia més; per fi van arribar a un camp en què tot era de llumets, tot de llumets, i llavors la Mort va baixar i li va dir que se'ls mirés per si en coneixia algun.

El noi respongué que no en coneixia cap.

La Mort li replicà, assenyalant-li dits llumets:

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

D'ACTUALITAT

L'UN. — Has llegit ço que acaba d'inventar el savi Edison?... Doncs, no res menys que un aparell que permet comunicar amb els difunts.

L'ALTRE. — I ca!... Passarà com amb els telèfons de Barcelona. Mai contestaran.

— Mira, aquells, són els teus fills, i l'altre, un xic més curt, és la teva dona.

— La meva?

— Sí, la teva — digué, assenyalant-li un llumet que quasi no feia gens de llum.

El noi conegué llavors que era arribada la seva hora, i, agenollant-se als peus de la Mort, li demanà perdó; mes la Mort li va dir que no n'hi havia per a ell, i, d'un cop de dalla, li tallà el cap.

Llavors, el seu palau caigué tot amb gran estrèpit, salvant-se la seva esposa i els seus fills, i mai més es parlà d'ell, com tampoc del metge que tanta fama havia assolit.

L'AVI TOMÀS

CURIOSITATS

UN CASAMENT EN LA MANXÚRIA

La Manxúria és una regió de la Xina i és on es conserven millor els antics costums matrimonials.

Els manxús són uns éssers admirables des del punt d'obrir del prometatge i de la boda. Un manxú no s'enamora mai de veritat, i, si s'enamora, no associa els seus propòsits amorosos amb els fins matrimonials. Per a ell, el matrimoni té un caràcter principalment econòmic i comercial.

Els prometatges i les bodes es tracten i s'estipulen d'ordinari pels pares dels contraients entre llurs relacions de família o de societat. Per a facilitar les operacions, existeixen certes bones i solícites senyores, generalment vídues, que s'encarreguen, com nostres acreditats agents de matrimonis i encara millor que ells, de donar tots els passos indispensables perquè el promès o la promesa siguin acceptats i estimats com persones grates per la part contrària.

Es, doncs, natural que aquestes amables senyores cobrin la seva comissió per l'arranjament de tal afer.

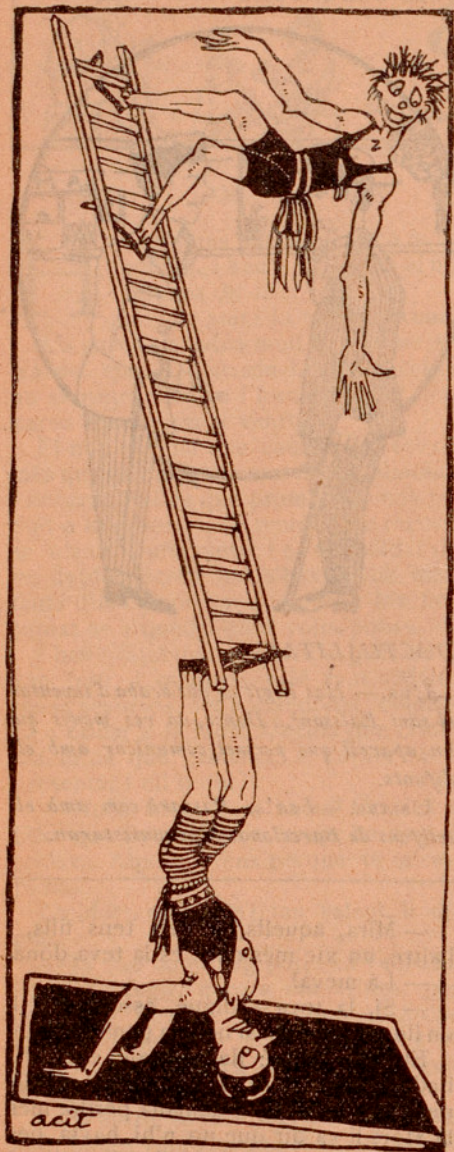
Una vegada coneguda l'acceptació, es firma un contracte, i llavors la promesa va a casa del promès acompanyada de les seves amigues i donzelles d'honor, vestides totes de llurs millors vestits. Naturalment que no s'usa el vestit blanc, perquè aquest és el color de dol entre els habitants del Celest Imperi: van vestides de les més alegres coloraines.

El promès l'espera a la porta o assentat en el jardí de casa seva, i en veure arribar a la seva promesa fa una profunda reverència, agafa de la mà a la interessada i la condueix al saló familiar, on ella es desfà en genuflexions davant d'ell i dels seus futurs pares-sogres.

El dia transcorre tot en festes, jocs i balls, i solament en fer-se nit es permet al nuvi dirigir la paraula a la que ja és la seva esposa.

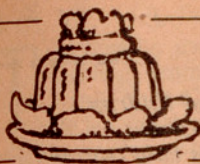
Malgrat tot, moltes bodes surten malament, el mateix que en l'Occident.

JAUME PETIT I LLORT

DISCUSSIÓ LLARGA

EL DE DALT: — *Mira noi, què tants romansos... Ja estic cansat de sentir-te... Si vols alguna cosa, puja aquí!...*

LA CUINA I ELS POSTRES DE LES NENES

PETXINES DE PEIX, DAURADES AL FORN. — Amb el teu permís, nena estimada, avui t'ensenyaré de fer un platet que segurament farà les delícies de tots els de casa teva.

I sense cap preàmbul, comencem l'explicació:

Suposant que s'han d'omplir sis petxines grans, poses a coure amb aigua dues rodanxes de lluç petit que facin unes deu unces aproximadament, afegint-hi, si és del gust de la teva mare, una dotzena de musclos, i ho deixes coure per espai de deu minuts, posant-hi sal i una fulleta de llorer. Fet això, separen el peix del caldo i el deixes refredar mentre prepares la

Salsa «bechamela». — Primer que tot convé que sàpigues que, sense aquesta salsa, no podries preparar les petxines. La manera de fer-la és la següent:

Damunt un foc bastant viu hi poses una cassola fonda, amb tres cullerades de les de sopa d'oli fi o de mantegüeta i hi fregeixes un xic de ceba trinxada, remenant-ho amb una cullera.

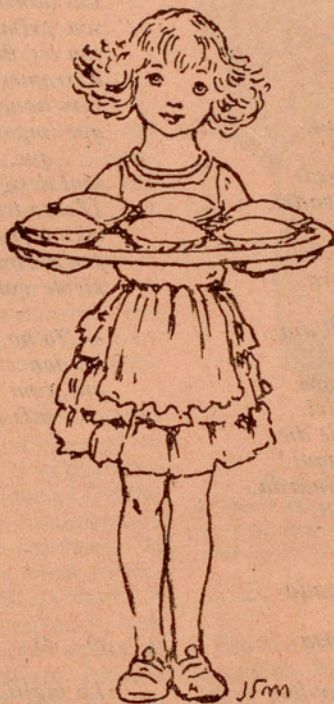
Quan la ceba comença a tornar-se rossa ho treus del foc, hi tires dues bones cullerades de farina i una miqueta més d'oli calent, remenes bé la farina i ho remulles amb mig petricó de llet i mig més del caldo en que hauràs bullit el peix, remenant-ho fins que formi una pasta o salsa bastant espessa i llisa; després

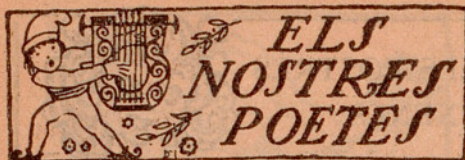
ho deixes coure poc a poquet perquè no s'agafi i demanes a la teva mare que hi tiri la sal, perquè estigui en el seu punt, i t'hi posi pebre blanc en pols. Mentre, tu treuràs les pells i les espines del peix bullit, tallant-lo a bocinets regulars i barrejant-los amb la salsa. Afegint-hi un rovell d'ou i suc de llimona, queda feta la preparació de les petxines.

Cal advertir que les petxines que has d'omplir amb la pasta de peix acabada de preparar són unes de grans i buides que venen els peixaters. També pots servir-te d'unues de porcellana, que resisteixen admirablement l'acció del forn. Si guin les que siguin, n'escolleixes sis, les untes per dins amb un xic de mantegüeta o oli i reparteixes la pasta de peix entre totes elles, omplint-les abundantment i allisant-les ben bé després. Fet això, agafes els dotze musclos, llences les closques i en col·loques dos damunt de cada petxina, els aixafes una mica perquè quedin ben enganxats a la pasta, empolses les petxines amb molles de pa blanc, ratllat, barrejant-hi, si vols, un xic d'all i julivert, hi tires oli

per sobre i les col·loques en una llauna, les poses al forn, a foc ben viu, i les hi deixes estar fins que estiguin ben daurades del damunt.

Les col·loques en una plata, posant una rodanxa de llimona al costat de cada petxina, i les serveixes a taula de seguida.—IGNASI DOMÈNECH.

O F R E N A

A ma nebodeta Anna

ELEGIA DE LA ROSER

Tinc una nina que es trenca
de tant fer-la anà a dormir;
tinc un canti de terrica
que s'esquerda de servi;
una cuina per bullir-hi
les sopetes d'En Fi-Fi.
Tinc dels Reis, ¡ves qui ho diria!,
la fireta i un coixí;
la fireta sembla nova
i el coixí no pot servi.
A la Pepa l'altre dia
un bracet li va fugí,
i ara mon germà paleia
bo i provant-lo d'afegí.
Té una banya feta trossos
el bou que em donà el padrí,
i surten les serradures
per les puntes del coixí.
Trigaran els Reis encara,
trigaran molt a vení;
encara és primer aquell dia
que anem tots a benéi;
encara és primer la mona
que em regalarà el padrí.
¡Que en fallen, renoi, de dies
perquè els Reis siguin aquí!
Prou a l'Angel de la Guarda,
quan m'aixeco el dematí,
jo li reso cada dia
perquè tornin a vení,
prò és tan llarga caminada
i és tan dolent el camí,
que quan tornaran a casa
jo no em podré contení
i hauré de renya'ls i dir-los
(ai!, no sé si ho sabré dir):
— Bons Reiets, quina estonassa,
fa que us espero a aquí!
Que no ho veieu jo com ploro?
Torneu, torneu a vení;
no us mancarà sabateta
per poder-la tornà a omplí.

S. SABATER OLIVER

Fo no sé pas què tindran
les donzelles catalanes,
que, com més les vaig tractant,
més m'agraden.

Fo no sé si és dolç encant,
que al cor atrau i afalaga,
portat per l'amor triomfant
que amb ales dolces en l'aire,
com desig de cosa gran,
efecte sublim de l'ànima
d'un bell poble que, estimant,
sèmpre avança.

Les donzelles sou l'encant,
sou primavera que canta,
sou les flors quan, esclatant,
d'aromes l'amor s'embauma,
com aquell goig delirant
que imposa la dolça pàtria
que, lluitant,
sent desig de deslliurança.
D'eixa terra sou l'encant,
eixa terra que el cor aima;
per'xò, quan us vaig tractant,
ple de goig mon cor exclama:

— Fo no sé pas què tindran
les donzelles catalanes,
que, com més les vaig tractant,
més m'agraden.

AGUSTÍ PEDRET I MIRÓ

C O R R A N D E S

La vigília de gran festa
les campanes l'assenyalen:
com que demà és el teu sant,
vull cantar-te una corrandà.
Vull cantar-te una corrandà
que és desig i és oració;
que ta vida sia llarga
i allunyada de tristors.

SEBASTIÀ FARNÉS

L'ESTRELLA

TAL vegada, estimats mainadistes, us heu emmirallat en ço més bonic de la Creació: En les flors de la prada, que, com perles, esmalten la verdosa plana; en les ocelles, que, saltironant de branca en branca, cada matí entonen un himne al Creador; en les papallones, que, com flors errants, petonegen les carones rialleres de les flors més amagades, i, d'una manera especial, en les estrelles del cel blau que en una nit serena encisen nostre esperit i l'unifiquen amb Déu.

Això és sublim, mes hi ha un ésser més bonic i més sublim, superior a tota cosa creada, i és... el Noiet, qui participa

De la Flor i de l'Ocella,
de Papallona i d'Estrella.

¿Quina flor iguala a la carona riallera del bon Noiet? ¿Quin cant d'ocella és més armoniós que la ferventa oració del Noiet pietós? ¿Quina papallona pot comparar-se als moviments espontanis del Noiet enjogassat, i quina estrella pot eclipsar son esguard innocent.

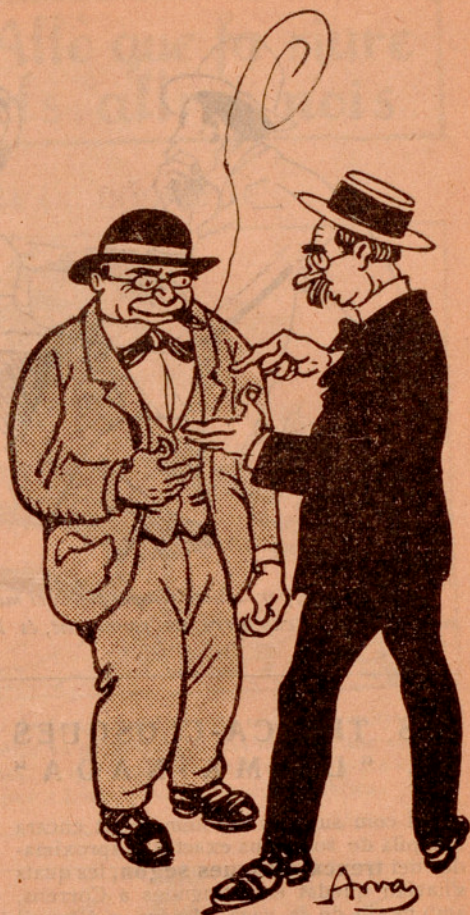
Nosaltres som, doncs, ço sublim de la Creació; som l'encís del món enter. Per això la Pàtria confia en nosaltres, i ens cria, i ens conserva, i ens defensa perquè veu en nosaltres un esdevenidor gloriós.

De noiets bons en sortiran homes bons, si l'encís perdura com el resplendor de l'Estrella; mes ¡ai si dura tan sols com la Flor la Papallona i l'Ocella!

La Flor es desfulla i llur boniquesa és trepitjada per les bèsties del camp; la Papallona es cansa i el seu encís és víctima de les ocelles; l'Ocella, volant volant i escoltant el cant enganyador, cau presonera en mans traïdores i acaba sa existència en una presó estreta, feta de quatre filferros. Res queda, doncs, ni de l'Ocella, ni de la Papallona, ni de la Flor.

En canvi, l'Estrella inaccessible, pura, penjada en les voltes del cel blau, brilla sempre igual. En mig de la tempesta, és llum pels vianants, i en dies purs i serens la seva llum, escampada arreu pel firmament, arriba fins a alegrar la terra.

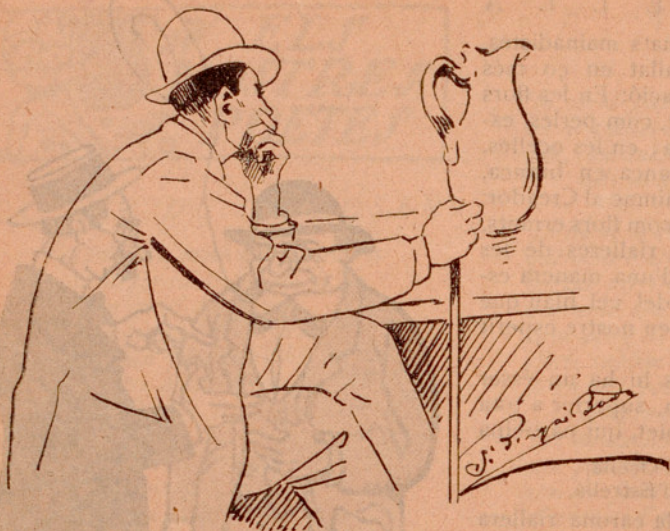
Així també siguem sempre nosaltres

— ¿Però vol que el cregui i em diu que tot el dia té ballenes al davant?

— Sí, senyor, sí! ¿No veu que sóc fabricant de cotilles?

l'Estrella pura, serena i clara de nostra estimada Pàtria. Sigui constant nostre ideal, a la manera de l'Estrella, perquè, en dies de tempesta, siguem llum i il·luminem als nostres germans que caminen per les tenebres i ombres de la Mort, i, en dies de glòria, nostra llum sigui ornament de la Pàtria. I aquesta llum, escampada arreu per serres i planes, arribarà, no en dubteu, fins a alegrar al mateix Déu. — FRANCESC FOC

— Cada any, per aquest temps, penso el mateix: «L'home que mereix, més que cap altre, un monument, és l'inventor del llit.»

ELS TRENCA-CLOSQUES DE "LA MAINADA"

Tal com suposàvem, hem rebut encara una pila de solucions exactes o aproximades del **trenca-closques segon**, les quals s'havien quedat entretingudes a Correus, amb motiu de la vaga número 1 d'aquell *Cuerpo*.

Ja que no els ha tocat premi, esmentem, al menys, els noms dels remitents:

Lluís Farrerons (Terrassa); Assumpció Soler; J. Pahissa H. (Sant Cugat); Ramon Fabregat; Mingo de Taradell; J. S. Ball-llovera (Taradell); Guinart de Taradell; Antònia Pich; Joan Bataller (Girona); Josep Moradell (Palamós); Paquita Juncà (Sant Feliu de Guíxols); Ramon Formatger i Bartrina (Sarrià de Ter); Josep Rovira (Roda); Germans Ferrer (Olot); Pepeta Alibes i Llorens (Santa Maria de Corcó); Mercè Curia; Montserrat Gras (Sabadell); Salvador Xarnach (Palamós); Quimet Batllé Martí (Terrassa); Josep Mas (Tarragona); A. Ramírez i Malla (Taradell); Mercè i Joan Virgili; Josep M.ª Aguilar (Vilafranca del Penedès); Jaume Font; Josep M.^a i Con-

cepció Gibert; Josep Oliveras (Badalona); Pireta Mignon; Antoni Masdeu Sellarés (Terrassa); Maria Teresa Dalmau Rull (Esplugas de Francolí); Maria Colomer (Manlleu); R. París Miret (Montblanch); Josep Maria Batet (Sant Cugat); Josep Fargas Martí (Terrassa); M. Gombau; Isabel Oriach; Lourdes Belver Llamas; Lluís Vancells Ubach.

El trenca - closques tercer

SOLUCIONS EXACTES

Joan Pich. — Barcelona.

José Rovira. — Roda.

Joan Llach. — Roda.

Rosa Aleu. — Barcelona.

Enric Juanaio. — De

l'Escolania del Carme, de Girona.

Assumpció Soler. — Barcelona.

Montserrat B. — Sant Feliu de Guíxols.

Joaquim Soler. — Barcelona.

Joan Queralto. — Barcelona.

Lourdes Belver Llamas. — Barcelona.

Ramon Fabregat. — Barcelona.

Sortejats els cinc premis entre aquests onze endevinaires, han sortit favorescuts els cinc que estan impresos en lletra *cursiva*. Els de fora, rebran el llibre per correu. Els de Barcelona, poden passar a recollir-lo.

SOLUCIONS APROXIMADES

Joan Martínez Haro; Fèlix Solé (Mataró); Josep Coll i Ramon (Vilassar de Mar); Ramon París i Miret (Montblanch); Josepa Barguñó (Vilafranca); Joaquim Rimbau.

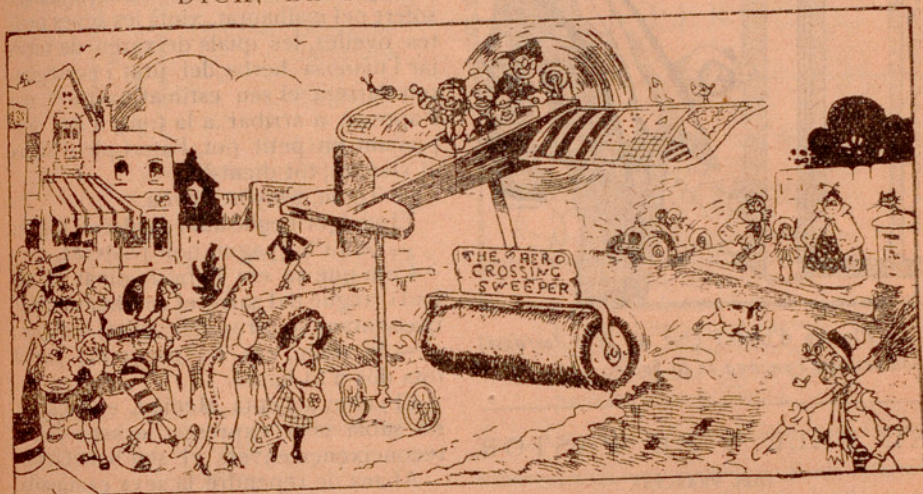
SOLUCIONS EQUIVOCADES

(és a dir, que han trobat el gat, però no han sabut veure on era la rata): 679... (!)

Fins a la setmana entrant, mainadistes, que hi tornarem; si Déu vol!

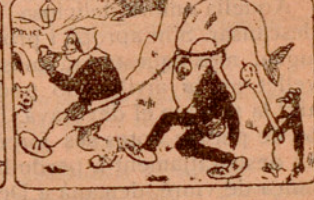
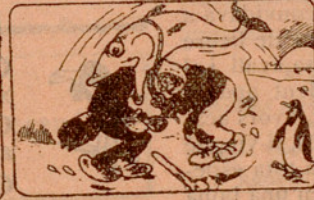
DICK, EL PETIT GRAN INVENTOR

Avui Dick ha trobat la manera de netejar de fanc, ràpidament, el poble, mitjançant el seu artefacte aero-escombra-carrers. La hèlix va moguda per una maneta que el pilot fa rodar. La gent, agraïda, recompensa a Dick, el qui «no demana caritat: para el barret». Els cabals que reculli li han de servir per a nous invents d'utilitat pública.

Dues historietes mudes, — puix no cal pas explicar

ço que passa en l'una i l'altra, — perquè el dibuix és prou clar.

— Planxa d'hora? *Que no se'n desfassi!*
Són les deu i encara té la botiga tancada!

EL VELL I EL PASTOR

(DEL FRANCÈS)

ERA el mes de juliol.

Un pobre vellet, encorbat pel pes dels anys i de la misèria, caminava per la polsosa carretera. De tant en tant, l'home s'aturava i s'asseia sobre el marge, respirava fadigosament, eixugava el seu front, mullat per la suor, i tornava a emprendre la llarga caminada. El sol abrasador de juliol l'acaparava i li produïa una set ardenta. Tenia la boca seca, seca...

Un moment, la seva figura prengué una expressió d'alegria. Acabava de veure a la vora del marge una frondositat de bosc, del bell mig del qual n'eixia un bon rajolí. Era una fonteta.

Aquella ombra deliciosa convidava a descansar. S'hi apropà i provà de beure aigua, mes aquesta era massa avall i el vellet no hi arribà, no podent apagar així la set que el devorava. Llavors acabà de perdre totes ses forces, li vingué un descoratjament i, perduda tota esperança de viure, demanà a Déu una bona mort.

Mes la Providència vetllava per ell. No per a tothom havia passat desapercibuda la tragèdia que acabem de relatar.

Un jove pastor, alt i fornit, havia vist des d'un prat proper la pena i el desesper del pobre vellet. Així és que, tan bon punt s'adonà del descoratjament sofert pel malhaurat, xiulà les seves petites ovelles, les quals deixaren de menjar l'ufanosa herba del prat i corregueren darrera el seu estimat pastoret, qui s'apressà a arribar a la font, d'on, despenjant un petit pot, l'oferí ple d'aigua al vianant, tot dient-li:

— Teniu, senyor. Beveu.

El viatger begué amb avidesa i digué:

— Déu t'ho pagui, bon pastoret.

Com que ja era hora de dinar, el rabadà tregué del sarró el seu humil dinar i, assentant-se prop del vellet, li digué:

— Si voleu, ens ho partirem; per a tots dos n'hi haurà.

El vellet acceptà. Menjà i, en acabar, no sabia com expressar la seva joia i reconeixença envers el seu benefactor.

Abans de rependre la seva caminada, el vellet digué al pastor:

— No sé si ets un àngel o un sant baixat del cel que ha volgut allargar la vida que s'acabava d'aquest vellet. El que sí sé és el bé que m'has fet, que no oblidaré jamai. Jo sóc pobre i no et puc donar cap recompensa, com et mereixes, però et dono la meva benedicció.

I, dient això, el beneí.

— No necessito cap recompensa, bon vellet — digué el jove rabadà. — Amb el goig d'haver fet una bona obra, ja em considero prou pagat.

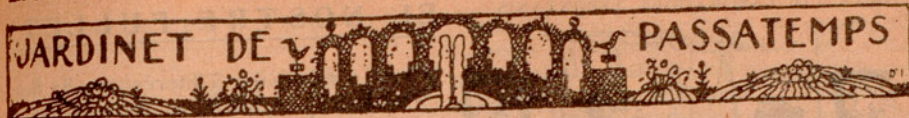
I així s'acomiadaren. I el bon pastoret es sentí sempre satisfet de la bona obra que havia realitzat.

XAVIER SWANLEY, trad.

Gossets que no creixen i de totes races
 Gran assortit d'ocells
 americans - Micos
 Gatets d'Angora

Ocelleria del carrer Ferran, núm. 30

ENDEVINALLES

JEROGLIFIC, per FRANCESC TORRES

LOGOGRAFIC, per J. M.ª DURAN

1	2	3	4	5	6	7	8	Poble de Tarragona
1	2	4	5	6	7	8		» » Barcelona
	8	2	5	5	6	2		» » »
	5	6	4	2	8			» » Girona
		8	6	7	8			» » »
		4	2	5				» » Lleida
		3	6					Nota musical
		3						Consonant

ROMBO, per NORA GUARRO

• • •
• • •
• • •

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, mineral, parts del cos, article, consonant.

CONVERSA, per J. MAS

—: Vol deixar-lo venir amb mi, que li donaré una cosa?
—: I qui vindrà més?
— Busqui-ho, que ja l'hi he dit.

AMBIDEXTRE, per J. RIOPEDRE

1	2	3	4	5	Poble de Tarragona
5	4	3	2	1	Temps de verb

ENDEVINALLA, per LLACHI QUERALTÓ, S.A.

Sóc general i no duc faixa,
com més s'alça més s'abaixa.

TARGETA, per EDUARD PARÉ W.

Ricard Bossols Lereud

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formin el nom de dos carrers de Barcelona.

PER

XARADA, per V. BORRÀS B.

Part del cos és la primera;
terça i prima, capital;
prima i dos és una planta,
així com un temps verbal;
invertiu-me la tercera
i us donarà un mineral.
Rumiant ben curta estona,
posant-hi un xic d'atenció,
el total veuràs que et dona
nom de bella població.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Calderón.
Al rombo: T, Cos, Tocar, Sac, R.
A la conversa: Salamanca.
A la targeta: Borrell, Aribau, Salmerón.
Al jeroglific: Un gran consol.
A l'endevinalla: El termòmetre.
A la xarada: Dominó.

Els eixerits endevinaires

Han encertat les solucions de **totes** les endevinalles publicades en el **número 62**, els següents amics mainadistes:

Agustí Mir; Josep Ferrer; Joan Martínez Haro; Montserrat Lopez i Batllori; A. Fiol C.; Angels Montalban; Gabriel Barata; Ll. M. i D. A.; El Muxolí; Rafel Font Farran; Enric Parera Blanqué; Vicens Soriano; Leandre Roca i Pons; Joan Queraltó; Spring; Frederic Seegmann; Horaci Sampere; Germanes Riús i Gelabert.

N'han endevinat algunes:
Martí Vilà; Bru Baliarda; Una pomellista samboiana; Joaquim Rimbau; Josep Moreno; J. Pahissa H.

LA MAINADA

Subscripció anyal: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona
Sucursal per a subscripcions: Bonsuccés, 4, botiga

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— El senyoret m'ha manat que digués que no hi és, però segons per a qui sigui, sortirà.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el divendres dia 18)

Ramon Sansó: Rebudes les teves creus numèriques, números... de la serie..., que no accepto per què les solucions són incorrectes. — J. Pahissa H.: Has de remetre les coses per separat. En un paper, les solucions. En altre, les coses per publicar. — Lluís Jordà: No em plau prou. Per a subscriure's, és bo qualsevol temps. — F. Perelló. El corregirem, i anirà. — Josep Guixà: En prefereixo d'altres que ja tinc en cartera, de vostre mateix. — Jordi Manellic: Sou terrible! — Víctor d'Amor: Us en hem publicat dos, i en resta un en cartera. Si sabíeu, per a estalviar-vos feina vós, la que m'heu donat a mi! — M. Palet Martí: Es molt defectuosa. — R. Rossell Llàcer: Home, tu deus voler que els mainadistes no dormin, somiant aquestes coses tan esgarriofoses! No ens convé pas! — R. Viñes: No sé perquè copieu! — J. Marcó: A la pila! — M.: No val a copiar! — Rosa Farrera: Agraïdíssim de la seva gentil cooperació. Serà un goig, per a mi, el servir-la. — Francesc Carné Güell: Són massa fàcils de solucionar. — Josep Oliveras: Al cove. — L. Galt: «Inés», en català és «Agnès». Per tant, no serveix la conversa. — Purita Mignon: Per què aquest pseudònim? La poesia té un cert caient... Vol provar amb altres temes? — Josep M.ª Canet: I dali amb els versos! Us costa més escriure en prosa? — Jaume Solà: A la pila! — A. Masdeu: Id. id. — Joan Ballesta: Es molt llarg! Potser ho guardarem pel Calendari. — Josep Planas: Seràs servit amb les banderetes. — Martí Vilà: Gràcies pels entusiasmes elogis que fas de LA MAINADA. Com tu, n'hi ha uns quants milers a Catalunya. — R. Peris i Miró: Molt lloable la intenció, però no el trobem prou enginyós. — Nèstor: Es monòtona. — Ferran Fajula: Es molt conegut tot. — Perlasia i Mas: Es molt horrosós, tanmateix! No fa per nosaltres. — Carles Sanahuja: Aprofitarem quelcom. — Joan Queraltó: Els xistos, sí. — Spring: Són molt senzills. — F. Muncunill M.: Aquesta vegada no et puc complaure. — Pavnée: Anirà. — Glòria Oliveras: Anirà. — P. R. Anaguin: No. — Lluís Montagut: Sento no poder-lo complaure, avui. — Sariola, Joan Miralles, Rosa Vacià i Amat: No puc aprofitar cap dibuix dels que envien, amb tot i agrair els bons desigs de la seva tramesa. — Kim: Acceptats els seus.

Una abraçada a tots!

EL SECRETARI

EL NOSTRE FULLET

CADA dia és major l'interès que ha despert la publicació en el nostre fulletí de la novel·la

JOVITA

del nostre company JESUALD BLADÉ, amb il·lustracions d'EN SERRA MASANA.

Aquesta setmana en repartim el plec tercer. Demés donem el tercer conte de la primera dotzena dels de LA MAINADA, titulat

EL GEGANT DE LA MUNTANYA

original d'EN JORDI MANELIC amb portada d'EN JOAN D'IVORI.

Mainadistes:

Propagueu el vostre periòdic!

Col·legi Model d'Interns Sant Feliu de Llobregat

Pàrvuls : Preparatòria : Batxillerat : Comerç : Llengües
Mecànics : Electricistes : Químics : Nàutica

No hi ha vacances a l'estiu

EL lloc més sa de la comarca, a 30 minuts de tren de ciutat - Edifici construït especialment per a pensionat reduït. Aigua calenta, freda i mineral per a banys i dutxes - Excel·lent confort - Tracte purament familiar - Inspecció mèdico-regladora - Excursions al camp

Esplèndids jardins i patis de recreació, gimnàstica i jocs - Recomanat per a nens delicats i retrassats intel·lectualment

Carretera empedrada des de Barcelona

CONCURS VI DE «LA MAINADA»

''LA NURI''

Explicacions per al canvi dels cupons pels números

Publicats ja els deu cupons que donen dret a obtenir un número per al sorteig de la Nuri, ens cal donar unes quantes explicacions que agraïrem que tots llegiu amb detenció per a evitar equivocacions i dubtes que no farien altra cosa que dur-nos feina i pertorbar la bona organització del sorteig.

Accedint a repetides observacions de bones mainadistes, hem decidit que no calgui fer malbé els números de LA MAINADA retallant-ne el cupó. Com es veurà més avall, n'hi ha prou amb presentar els números de LA MAINADA, per a recollir la tarja on hi anirà estampat el número corresponent.

Així, doncs, fixeu-vos bé:

1.ª Des del dissabte vinent, dia 2 de setembre, poden recollir-se les targes numerades, obtant al sorteig, en les nostres oficines (Vich, 16), o en la sucursal (Bonsuccés, 4).

2.ª Per a recollir les targes, les maina-

distes hauran de presentar els cupons números 1 al 10 o bé els números de LA MAINADA 54 al 63 (amdós incliusu) en els quals aparegueren aquells cupons.

3.ª Les mainadistes que siguin subscriptores rebran gratuïtament la tarja numerada. Les que no ho siguin hauran d'abonar una pesseta per posseir-la.

4.ª Els cupons que es presentin ens els quedarem; no així els exemplars del periòdic, els quals seran segellats pel lloc on el cupó s'estampà i seran retornats als seus posseïdors.

5.ª Les mainadistes de fora també poden participar d'aquest obsequi, enviant per correu o per recader els cupons o els exemplars, i nosaltres els lliurarem la tarja pel sorteig, si acompanyen la demanda amb un segell de 0'25 perquè els ho trametem per correu en sobre tancat.

6.ª Durant dues setmanes, és a dir, fins el dia 17, admetrem cupons per a canviar-los pels números, i el dia 20 farem el sorteig solemniament, davant de testimoni, de les 25 nines que s'estan confeccionant exprofés per a vosaltres.

Les millors Obres de Cuina d'Espanya

La Nueva Cocina Elegante Española, en rúst. 7'50 ptes.; en tela 11 ptes.

La Pasteleria Mundial y Los Helados Modernos, 20 ptes.

Marichu, o la mejor Cocinera Española, en rúst. 3'50 ptes.; en tela 5 ptes.

La Guía del Gastrónomo y del «Maître d'Hôtel», 10 ptes.

La mejor Cocina de Cuaresma, 4 ptes.

La Cocina Vegetariana Moderna, 3'50 ptes.

Los Helados (un tomet), 1 pta.

El Cocinero Americano, en rústica 3 ptes.; en tela 4 ptes.

El Arte del Cocktelero Europeo (tercera edició), 3 ptes.

Un Festín en la Edad Media, 3'50 ptes.

Luisita y Rosina (instrucció familiar):

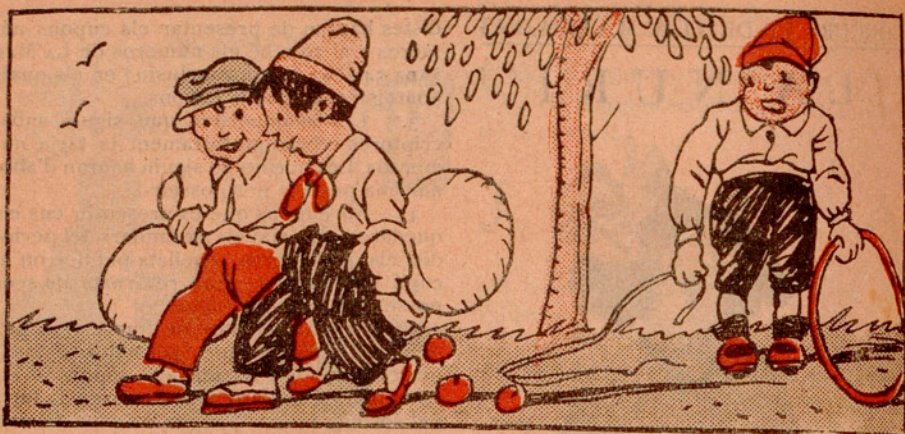
Recetas de Cocina sueltas, a 0'20 ptes.

La Cocina Infantil, un tomet, 0'50 p.

Demaneu-les a l'Administració de LA MAINADA i a casa de l'autor

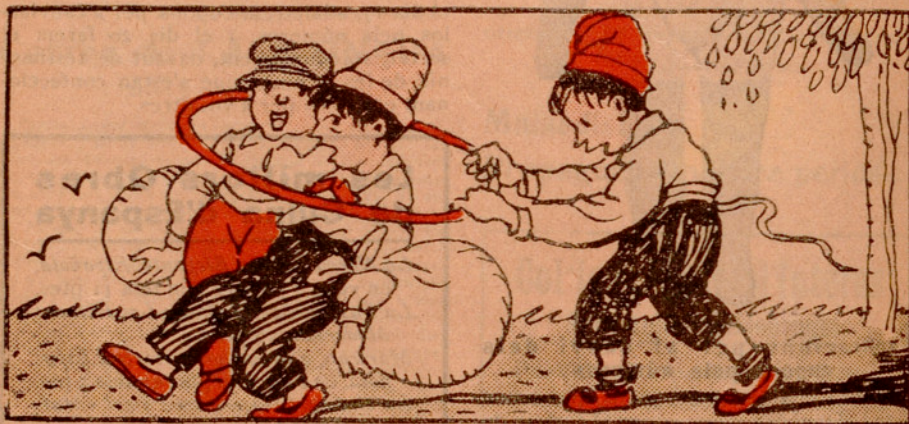
IGNASI DOMENEC

Muntaner, 104, 1.ª, 1.ª-Barcelona

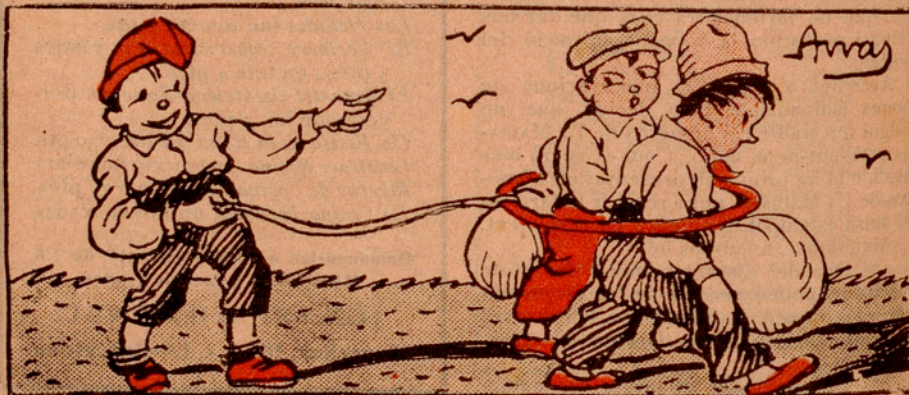

— Aquests pillets han robat
les pomes del meu jardí.

¡ Si no fossin dos contra un,
no es burlarien de mi!

Però, cercol, ¿ per què et tinc?
Ve't aquí el millor servei!

Apa, cap a casa el jutge
i que ell us faci la llei!